

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupený Mgr. Markétou Nečasovou, advokátkou se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2018, č. j. OAM-950/ZA-ZA11-ZA05-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2019, č. j. 28 Az 17/2018 – 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Markétě Nečasové, advokátce se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, Hradec Králové, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 4. 2018, č. j. OAM-950/ZA-ZA11-ZA05-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo o žádosti žalobce ze dne 2. 11. 2016 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Tvrdil, že by mohl být ve své vlasti vystaven vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu členství v Ázerbájdžánské demokratické straně; byl přitom již dříve z důvodu zastávání určitých politických názorů policisty fyzicky napaden, bit i mučen. Žalovaný nesprávně shledal jím předložené podklady nevěrohodnými; žalobce má naopak za to, že veškeré rozpory ve svých sděleních vysvětlil a poskytl konzistentní výpověď. Státní orgány země původu pak nemohl požádat o efektivní ochranu, neboť jsou původci jeho pronásledování.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, č. j. 28 Az 17/2018 – 67 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Předdeslal, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vázne toliko na žadateli; jestliže ten neunesse svoji část důkazního břemene a nedostojí povinnosti tvrzení, je nutno mu to přičítat k tíži. Žadatel totiž musí srozumitelně, dostatečně určitě a především věrohodně tvrdit skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany; nevěrohodnost žadatele na základě uvádění nebo dokládání rozporných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u něj podmínky pro vyhovění žádosti. Konkrétně pak konstatoval, že žalobce předložil řadu dokumentů; obsah některých z nich je však v rozporu s jeho výpovědí nebo s informacemi o zemi původu obstaranými žalovaným. Žalobce přitom tyto nesrovnalosti, na něž jej žalovaný upozornil, v průběhu správního řízení uspokojivě nevysvětlil. Data vydání soudních a policejních dokladů naprosto nekorespondují se skutky, kterých se mají týkat; obě rozhodnutí vydaná soudem Sabailského obvodu navíc mají stejnou vadu. Rozsudek z května 2015 se týká trestného činu, který se měl stát v listopadu 2015 (půl roku poté, co byl vydán); rovněž v rozhodnutí z listopadu 2015 se hovoří o trestném činu, který se měl stát v květnu 2016 (opět půl roku po jeho vydání, a to navíc v době, kdy žalobce již ve své vlasti nepobýval). Tyto rozsudky přitom měl vydat soudce, který dle informace MZV ČR (ze dne 21. 11. 2017, č. j. 119270/2017-LPTP) na uvedeném soudu nikdy nepracoval. Podle krajského soudu pravděpodobnost, že by skutečně došlo k takto významným chybám v datech obou soudních dokumentů, je velmi nízká. Z dané informace MZV ČR rovněž vyplývá, že veškerá rozhodnutí v souvislosti s odsouzením jsou doručována do vlastních rukou odsouzené osoby a nikoliv rodinným příslušníkům, jak tvrdil žalobce. Taktéž jím předložené soudní rozhodnutí o trestu pro jeho otce bylo vydáno stejným soudcem, který na uvedeném soudu nikdy nepracoval. Krajský soud souhlasil se žalovaným, že tyto dokumenty byly zřejmě vytvořeny účelově až po vycestování žalobce do Švédska, aby sloužily pro účely azylového řízení. K předloženému potvrzení od Ázerbájdžánské demokratické strany a Ázerbájdžánského výboru proti mučení krajský soud uvedl, že (jak sám žalobce připustil) tyto vycházejí právě z jeho popisu situace a jím předložených dokumentů, včetně těch shora hodnocených; navíc z informace MZV ČR vyplývá, že potvrzení tohoto typu se v Ázerbájdžánu mnohdy vystavují nikoliv na základě skutečných událostí, ale za úplatu. Krajský soud proto naznal, že ve výpovědích žalobce s jím předloženými dokumenty jsou rozpory takového charakteru, pro něž lze zcela důvodně a s vysokou mírou pravděpodobnosti pochybovat i o samotné intenzitě žalobcových problémů se státními orgány. Účelovosti a cíleně použité argumentaci žalobce k získání mezinárodní ochrany pak nasvědčuje i fakt, že původně vzal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany (ze dne 13. 10. 2016) zpět, jelikož údajně nabyl dojmu, že se do Ázerbájdžánu musí vrátit upokojit matku, která o něj má strach; pokud by však žalobci skutečně hrozila újma v tvrzené intenzitě a rozsahu, nepřemýšlel by o návratu do vlasti. Taktéž předložený dokument o vyhlášení pátrání po jeho osobě ze dne 4. 4. 2016 je v určitém rozporu s jeho bezproblémovým vycestováním, když svou vlast opustil dne 5. 6. 2016 letecky z Baku zcela legálně s platným cestovním dokladem a bez jakýchkoli potíží. Všechny tyto nesrovnalosti krajský soud označil za podstatného charakteru, týkající se právě žalobcem tvrzených azylových důvodů, a tedy nikoliv za dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem vysvětlitelné rozpory.

[4] Žalobce sice byl členem určité politické strany, spolupodílel se na uplatňování a propagaci jejího volebního programu a tvrdil problémy spojené s jeho členstvím ve volební komisi. Zároveň ovšem sám vypověděl, že při protivládních demonstracích byli jejich účastníci zatýkáni či bití naprosto náhodně; v případě zatčení byl vždy následně propuštěn. Sám nevydával žádné publikace či nevystupoval na veřejnosti, ale vždy byl pouze členem protestujícího davu, za stranu (která není ani zakázaná) nikdy nekandidoval, nýbrž dělal pouze pomocné práce na komunální

pokračování

úrovni. Nebyl tedy státními orgány pronásledován cíleně a systematicky; o tom svědčí i fakt, že se mu podařilo hned na první pokus bezproblémově vycestovat ze země. Navíc, i když měl možnost podat proti špatnému zacházení ze strany policie stížnost (s podporou tamní komise), neučinil tak. Za dobu, kterou tráví mimo Ázerbájdžán, se jej nikdo nepokusil oficiálně kontaktovat.

[5] Krajský soud uzavřel, že žalovaný se přezkoumatelně vypořádal se všemi otázkami vztahujícími se k poskytnutí mezinárodní ochrany jak ve formě azylu, tak s problematikou udělení doplňkové ochrany. Neshledal žádné namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí; dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný také dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, přičemž neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. K přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť postupem žalovaného a krajského soudu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Jako důvod pro vyhovění své azylové žádosti tvrdil obavy o svůj život, svobodu a zdraví v případě návratu do země původu; tam byl totiž pro svůj politický názor opakovaně perzekvován, zadržován a vězněn. Žalovaný ani krajský soud se však nezabývali obsahem jím předložených důkazů a pravdivostí skutečností v nich uvedených; ačkoli se jednalo o listiny vydané státními orgány, omezili se pouze na nepodložené pochybnosti o jejich pravosti.

[7] Věcně pak stěžovatel obdobně namítá, že krajský soud vzal při zjišťování skutkového stavu za své skutkové závěry žalovaného. Za zcela fatální pochybení soudu považuje ztotožnění se s tím, že věrohodnost stěžovatelem předložených důkazních prostředků je nízká, avšak již se nezabýval tím, že žalovaný tyto listiny v napadeném rozhodnutí výslovně nepopřel, natož aby prokázal jejich nevěrohodnost. Pochybil rovněž tím, že nevezal v potaz aktuální situaci v Ázerbájdžánské republice. Dále stěžovatel uvedl, že jakožto pronásledovaná osoba neměl prakticky jinou možnost než se obrátit na jím zvolené instituce (Ázerbájdžánskou demokratickou stranu a Ázerbájdžánský výbor proti mučení), neboť státní úřady by mu žádné prohlášení neposkytly, naopak by jej s největší pravděpodobností uvěznily. Navíc žalovaný ani krajský soud žádnými důkazy nepodpořili své úvahy, že tyto listiny byly pořízeny za úplatu. Krajský soud se nezabýval ani skutečností, že matku stěžovatele je třeba považovat za osobu mu blízkou. Ten proto mohl její újmu vnímat jako újmu sobě vlastní; v okamžiku zpětvzetí původní žádosti u něj převládla obava o matku před vlastní osobou. Soud se nevypořádal ani s jeho vysvětlením, že bezproblémové opuštění země původu mu zařídil převaděč, který mu pomohl vycestovat.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve rekapituloval průběh správního řízení, následně se ztotožnil se závěry krajského soudu, které obsáhle parafrázoval. Uvedl, že kasační námítky nemají žádné opodstatnění a dostatečně se jimi zabýval a vyvrátil je již krajský soud, jenž se nedopustil žádného pochybení, přičemž se zabýval všemi žalobními body dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Navrhuje proto odmítnout kasační stížnost pro nepřijatelnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž

je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[10] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[13] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. „*O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazně intenzivní, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení předěšším procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

[14] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že postupem krajského soudu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť soud se nezabýval obsahem jím předložených důkazů a omezil se pouze na nepodložené pochybnosti o jejich pravosti. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že krajský soud v napadeném rozsudku konkrétně zdůvodnil, proč považoval všechny stěžovatelem předložené dokumenty (především pak rozsudky soudu Sabailského

pokračování

obvodu vydané údajným soudcem Arifem Muhammedem Mustafayevem) za nevěrohodné; teprve v důsledku nesouladu těchto listin s výpovědí stěžovatele při pohovoru a žalovaným řádně zajištěnými podklady o zemi původu „neuvěřil“ jeho azylovým tvrzením. Nejvyšší správní soud má za to, že napadený rozsudek nikterak zásadně nevybočuje z dosavadní judikaturní praxe. Otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je totiž „svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek. Žadatel je povinen poskytovat nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, na jejichž základě pak správní orgán zjišťuje podklady pro vydání rozhodnutí (§ 49a zákona o azylu), a zmíněná povinnost tak implicitně umožňuje zamítnutí žádosti, pokud žadatel uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné. Jinými slovy, pokud je zpochybněna celková věrohodnost žadatele, znamená to, že jeho žádosti nemůže být vyhověno, aniž by se jí správní orgán, resp. krajský soud v rámci své přezkumné činnosti nějak blíže věcně zabývaly tak, jako tomu bylo i v souzené věci. (...) Je to tedy žadatel, kterého stíhá břemeno tvrzení, jež je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním; to je již rozloženo mezi žadatele a správní orgán, neboť prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani správní orgán schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a následné posouzení pravděpodobnosti, zda k událostem opravdu došlo podle jeho výpovědi.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010 – 182). Nejvyšší správní soud neshledal v projednávané věci žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť respektoval ustálenou judikaturu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že „rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a především posouzení individuálního skutkového stavu věci (otázka věrohodnosti stěžovatele a jím předložených důkazních prostředků) tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo (jak tvrdí stěžovatel) v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí. Jestliže namítá údajné nekritické převzetí právního názoru žalovaného krajským soudem, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, dle něž „nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory“.

[15] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek není stížen vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a krajský soud se nedopustil ani žádného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva. Řádně přezkoumal napadené rozhodnutí, úvahy soudu jsou přitom jasné a srozumitelné. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, ke kterým krajský soud ve věci dospěl

a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními (posouzení věrohodnosti předložených listin), pak rozhodně není důvodem přijatelnosti.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelem tvrzená přijatelnost kasační stížnosti nebyla důvodná, přičemž ani Nejvyšší správní soud *ex officio* nenalezl žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl vyslovit za účelem sjednocování judikatury, nemohl dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[18] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Azs 210/2019 - 27, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní Mgr. Markéta Nečasová, advokátka se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, Hradec Králové. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za dva úkony právní služby; přípravu a převzetí [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky], a to ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovená zástupkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 6800 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu